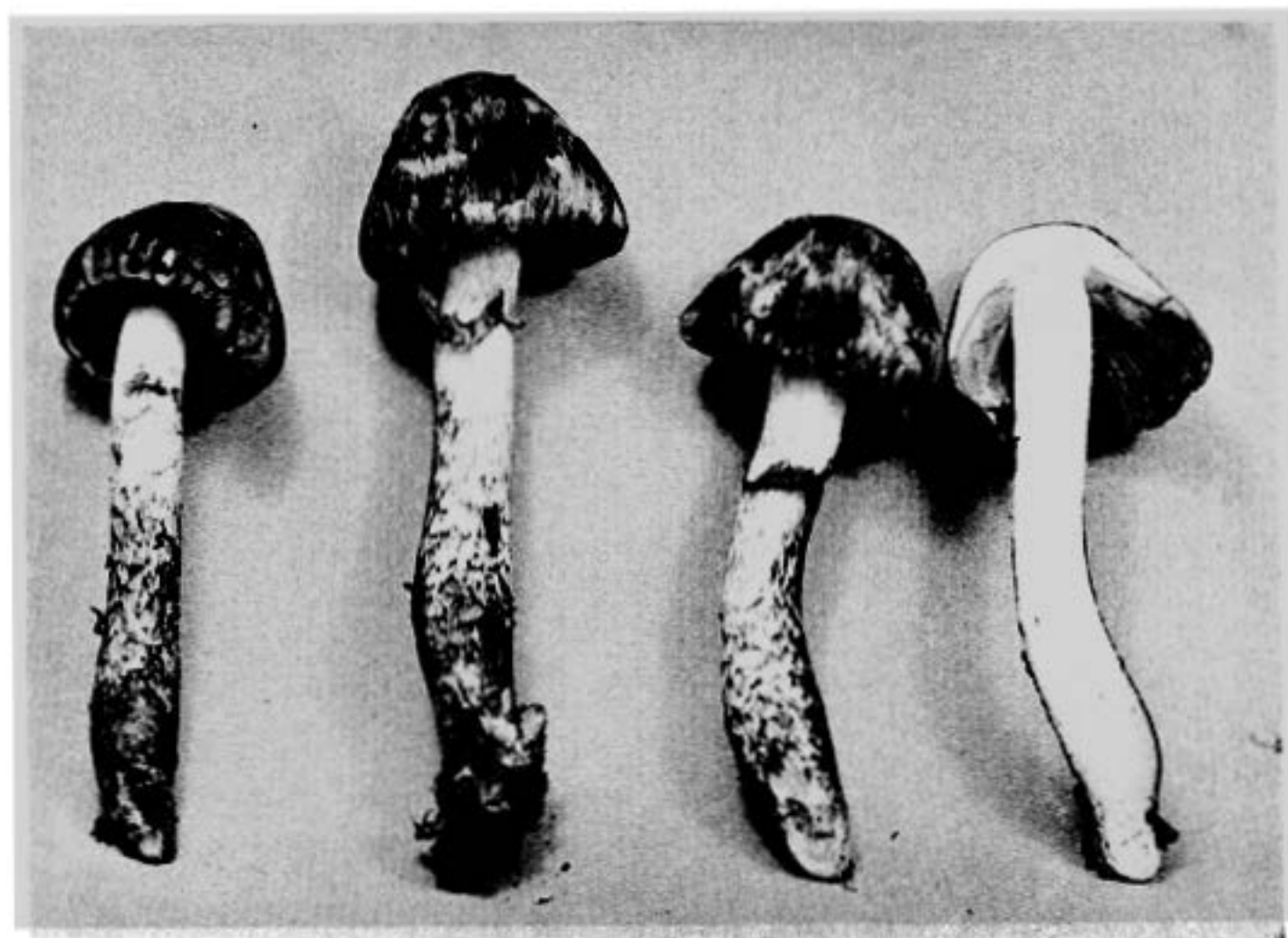

Psathyrella contonea (Quél.) Konrad & Maubl.

De naam *Psathyrella* is bepaald niet erg geschikt om de meeste mycologen enthousiast te maken. Ze denken dan in de eerste plaats aan tere, sterk veranderlijke paddestoeltjes, die vaak met de beste wil van de wereld niet op naam zijn te brengen. Maar, zoals in alle moeilijke groepen, zijn er ook in het geslacht *Psathyrella* een aantal soorten die zonder veel moeite te determineren zijn. Eén daarvan is *P. cotonea*.

Deze soort behoort tot een groepje van vrij stevige, meestal gebundeld-groeiende vertegenwoordigers van het subgenus *Pluteopsis* van *Psathyrella*. Hoewel de hoedhuid celluleus is, zoals in bijna alle andere soorten van *Psathyrella*, is deze in *Pluteopsis* door uitbundige velum-vezels overdekt, waardoor de hoed een vezelig-schubbige indruk maakt. In *P. cotonea* is de hoed wit tot licht vuil okerkleurig en zijn de velum-vezels in het allereerste stadium wittig om echter spoedig grijs-bruin tot zwartig te worden, waardoor zij fraai tegen de lichte ondergrond afsteken. Op de steel kan zich het zelfde verschijnsel voordoen. Het vlees in de basis van de steel is dikwijls opvallend geel gekleurd.

Het is merkwaardig dat vondsten van deze mooie en opvallende soort in *Fungus* en *Mededelingen* niet vermeld worden. Vooral, daar

ons de laatste jaren verschillende vindplaatsen bekend zijn geworden. In het Rijksherbarium bevinden zich bewijzen van het voorkomen van deze soort in:

Overijssel: Denekamp (28 X 1962, E. Kits van Waveren).

Gelderland: Putten (27 X 1957, E. Kits van Waveren); De Steeg (9 XI 1958, Mevrouw J. Schutte); Wolfhezen (16 X 1965, E.J. Boerwinkel); Wageningse Berg (1938, foto).

Utrecht: Amersfoort (13 XI 1960, E. Kits van Waveren).

Noord-Holland: Hollandse Rading (17 X 1965, J. Daams).

Noord-Brabant: Eindhoven (10 X 1965, excursie).

Limburg: Swalmen (21 X 1956, C.Ph. Verschueren).

Over de oecologische eisen van *P. cotonea* valt nog niet veel te zeggen. Het is een soort die vooral op boomstompen voorkomt als deze al niet makkelijk meer te herkennen zijn. De soort schijnt een voorkeur te hebben voor beukenstompen en voedselrijke bodem en zal bij ons dus vooral in de rijkere bossen te vinden zijn. In de literatuur wordt ook hout van andere loofbomen en soms ook van coniferen als substraat vermeld.

De hierbij gereproduceerde foto is van het materiaal uit Hollandse Rading van 1965. De exemplaren zijn van elkaar losgemaakt.

C. Bas.

Lezing van Dr. J.A. von Arx op Mycologendag

De fungi kunnen worden gekenschetst als heterotrofe organismen met celkernen. De meeste zijn nauwer met primitieve dieren dan met autotrofe planten verwant. Het klassieke systeem met een divisie en de klassen Phycomycetes, Ascomycetes en Basidiomycetes komt niet met een phylogenetisch natuurlijke indeling overeen. Veelmeer zijn de fungi phylogenetisch van verschillende origine. Daarom moeten wij onderscheid maken tussen de volgende 4 rijken:

1. Myxomycota (slijmzwammen). Deze zijn met de amoeben verwant. De thalli hebben geen celwanden, het zijn plasmodien of pseudoplasmodien of myxamoeben. Hiertoe behoren de Myxomycetes (Myxomycetales, Plasmodiophorales, Acrasiales).
2. Chytridiomycota. Deze stammen af van de Monadineae, een groep van kleurloze Flagellaten. De celwanden bevatten chitosane (een soort chitine) en de zwermcellen zijn voorzien van één aan de achterzijde ingeplante flagel. De copulatie vindt plaats tussen (meestal) bewegelijke gameten. (Chytridiomycetes met Chytridiales, Blastocladales en Monoblepharidales).
3. Oomycota. Deze zijn verwant met bepaalde groenalgen, vooral met de Siphonales. De celwanden bevatten cellulose en geen chitosane,